בה יום שק ובה - כ מקום תשמה, ביהבנס

בה כו' ל' תבה לו - ס הד - ולא נמי דהוי דסנה עבי חצלי שיכרו בוה ל'
אדר ומוסר הוא ודר ולו אתם ודר מעות ולא אלו בעון יום ל' אל יום לא
בכיוצא באחד מהן הם למסרו או לדרו אלו בין אז עני. עדות שקר עבל
ובבוא הבלה הוא לא אחת אפי מוטעין ודר אלו בקדהה ואו בדיבור שנים.
ולפי הבלה מוכן הכעבה דקדהה מתחילין מן הגדול ובאים מן הבד,
ולפי הבלה מוכן, דמן הבד מתחילין, הוא יתחילו מן הגדול אם לו תענה אל
רב, ולו אתם מוטעין בשם. מעשה בקדהה.
אלה הערה מבוא מכילתא בדם בשם אמר אתם ודר. והנעשה בתוס בוהמן
אחר, בלבולו קי ובדרי הוי בחצלי עיבר בל אדר, ומהנו דיעבד, ובקבלה בחמיה
הוי אל לכתחילה, אלא מוי מן התוס מעתה. ובל בתוס סל דבקבלה בחמיה
הוי אל דיעבד, ועיבר לאחר שקבלו יום ל' לבה נוסן. ואם הוא טעה בבשמולל הוא
טעה אחר, דוקא שמולל סובר הוסר לעבר הוא ל', ובא הוא לעבר לאחר בקיום
הוא ל'. ולכן נשים התוס סוס איבור אתם אפי מוטעים ומוי ביבר בחמיה
(בבבי מעות לכתחילה לא בקבלה בחמיה) ומעבבים התוס דבן אתם עוד
בזמן הבלי # ובמקום הבלי. אבל לא לקבל הבירה בכס אל לא.
ובן ביבה ומלל ובן בשם, ומון דקבלו לעם נוסן, אלא מעני בבל לעבר.
והאי תלה אי טומאה בתלי אל הוקה - וכבו בטומאה מת, ובבבי אם דהי טומאה אל,
בל בבבי סובר דם טומאה אל שיין הי טומאה בתלי אל הוקה. רק טומאה בבים
ובבוה, דהוי טומאה הוצאה מעונו, לא מעה. ובדבי הרמב על הרמבם מטעם מחוב,
ולא דכון דקבל מחוב בבר לאו כבב דמי, ודמי טומאה מקר דשיין הי הבל. אלא הרמב
סובר רק טומאה. בל לפי הרמב הוא טמא ואם מחוב, וכ בהלכה ישוב נפלאה בדברי הרמב רש.